

— Тогава побързай, защото си отивамъ да лѣгамъ.

— Чувай, каза глухарчето. Тази година много мъчно ще подредимъ избобилнитѣ си сѣмена, а всѣки се стрѣми да нагласи добрѣ дѣцата си. Какъ ще ги наредятъ чадърчето, пукалътъ и кощрявата, азъ не знамъ. Ние съ глушината се съвѣтвахме и дойдохме до едно рѣшение. Ти трѣбва да ни помогнешъ.

Е, кажи сега, какво искашъ отъ мене?

— Ние сме поставили на нашитѣ сѣмена отгорѣ малки чадърчета. Казвамъ ти, че тѣ сж много хубави играчки. Ако ме духнешъ много леко, тѣ ще хвъркнатъ нагорѣ и ще паднатъ тамъ, къдѣто имъ покажешъ ти. Искашъ ли?

— Да, да! — каза вѣтърътъ и в-в-в! — завѣ той надъ глушината и глухарчето, взе всичкитѣ имъ сѣмена и ги разнесе надъ нивята.

Кощрявата бѣ още погълната отъ дълбоки мисли. Тя бѣ малко по-тежка и затова всичко при нея отиваше по-бавно.

Надвечеръ скочи прѣзъ синура едно зайче, дойде при нея и ѝ каза:

— Скрий ме! Спаси ме! Шарко тича подирѣ ми!

— Ела тукъ, каза кощрявата. Азъ ще те скрия.

И зайчето пропѣлъза задъ синура.

— За благодарностъ, можешъ ли взе малко отъ сѣмената ми и да ги занесешъ изъ нивата? — каза кощрявата. Слѣдъ това откъсна нѣколко и ги залѣпи по козината на зайчето.

Слѣдъ малко пристигна и Шарко.

— Ето кучето! — бѣбрѣше си кощрявата. Зайчето съ единъ скокъ бѣ прѣхвърлило синура и бѣ влѣзло въ рѣжъта.

— Не видѣ ли зайчето? — попита Шарко. Усѣщамъ, че съмъ поостарѣлъ и не ме бива толкова за ловъ. Едното ми око съвсѣмъ ослѣпѣ, па и носътъ ми не подушва вече слѣдитѣ.

— Видѣхъ го, отговори кощрявата; ако ми направишъ една малка услуга, ще ти покажа, накъдѣ избѣга.

Шарко се съгласи и кощрявата му лепна по гърба нѣколко отъ главичкитѣ съ сѣмената си, като каза:

— Иди се потъркай о плета и се постарай да прѣснешъ сѣмената ми изъ нивата. Но зайчето не търси изъ рѣжъта, защото ей сега го видѣхъ като бѣгаше къмъ гората.

Шарко прѣсна сѣмената на кощрявата изъ рѣжъта, и хукна тогава къмъ гората.